

אתה לא אנונימי

האמון שלא בחרת

במילים פשוטות: בעזרת המייל שלך, כל אחד יכול לגלות בתוך שניות היכן יש לך חשבון, ולפעמים גם את הפנים והשם שלך. זה לא באג: ככה האינטרנט עובד מאז ומעולם. השאלה היא לא אם יכולים לראות אותך — הם יכולים — אלא על מי אתה נאלץ לסמוך. ויש רק מקום אחד שאין בו אף אחד באמצע: לדבר ישירות, ממכשיר אחד למשנהו.

מספיק רק כתובת מייל. לא בהכרח שלך: של כל אחד. מקלידים אותה בקומץ כלים חנימיים — חוקיים, פומביים, נגישים לכל דורש — ותוך שניות מופיעה רשימה: באילו שירותים רשומה הכתובת הזו, לפעמים תמונת פרופיל, לפעמים שם ושם משפחה שהבעלים חשב שלא נתן לאף אחד. לא צריך להיות איש טכני. לא פורצים שום סיסמה. לא עוברים על שום חוק. כל המידע הזה כבר היה שם — מפורסם, רשום או מודלף — ורק חיכה שמישהו יטרח לאסוף אותו.

מפתה לראות את זה בתור תקלה: פרצה, חוסר זהירות, משהו שמישהו צריך לתקן. זה לא. זוהי הדרך שבה הרשת הפתוחה פועלת באופן נורמלי. בכל פעם שאתה נרשם לשירות, ממלא טופס, מפרסם ביקורת או מופיע בהדלפה של מישהו אחר, אתה משאיר עקבה. אף אחת מהעקבות הללו לא חמורה בפני עצמה. הבעיה — אם זו בכלל בעיה — נוצרת מחיבורן יחד, ולחבר אותן זה קל.

כאן אנשים רבים מתגוננים במשפט הגיוני: «אין לי מה להסתיר», או «אני שומר על החשבונות שלי». הראשון מבלבל בין להסתתר לבין לבחור; נחזור לזה. השני מתעלם מכך שאת רוב העקבות האלה לא אתה השארת: זה היה רשם החברות, האתר שספג הדלפה, או המכר שהעלה תמונה איתך ותייג אותך. אנונימיות באינטרנט היא כמעט אף פעם לא תכונה שאתה מחזיק בה; היא, לכל היותר, חשיכה: העובדה הזמנית שאף אחד עדיין לא טרח להסתכל.

עד עכשיו דיברנו על מה שאדם אחד יכול לעשות תוך שניות, באופן ידני. עכשיו תוציא את האדם מהתמונה. מה שהגן על רובנו במשך שנים לא היה אנונימיות, אלא חוסר עניין: כדי למצוא אותך, מיישהו צריך לטרוח ולהסתכל, ולאף אחד אין זמן להסתכל על כולם. המחסום האחרון הזה — המאמץ שבהסתכלות — הוא בדיוק מה שאין למכונה. מערכת אוטומטית יכולה לבצע את אותה הצלבה לא מול יעד אחד, אלא מול אוכלוסייה שלמה; לא פעם אחת, אלא ללא הפסקה; לא בגלל חשד, אלא כברירת מחדל. מה שפעם לקח שעות לחוקר עבור כל אדם מבוצע כעת על מיליונים בו זמנית, בלי שזה יעלה לאיש בזמן או בתשומת לב. לא צריך לנחש מי ירצה לעשות את זה — חברה, קבוצה, מדינה — מספיק להבין שכבר לא צריך לבחור על מי להסתכל. אפשר להסתכל על כולם.

בגלל זה «האם יכולים למצוא אותי?» היא השאלה הלא נכונה. התשובה היא כן, וזה רק ילך ויגבר. השאלה המועילה היא אחרת: על מי, וכמה, אני נאלץ לסמוך כדי לחיות מחובר? כי זה מה שאתה באמת עושה כל יום, כמעט תמיד בלי לחשוב על זה. אתה סומך על השירות שבו נרשמת שישמור היטב על הנתונים שלך. אתה סומך על ספקית התקשורת שלך שלא תקשיב לשיחות שלך. אתה סומך על אפליקציית ההודעות שכולם משתמשים בה — נניח WhatsApp — שתעשה את מה שהיא אומרת. אתה סומך על השרת שנמצא באמצע, על החברה שמנהלת אותו, על המדינה שבה הוא נמצא, על הכלי החנימי שמישהו העלה לרשת. כל אחת מהחוליות הללו היא החלטה של אמון. ההבדל הוא שכמעט אף אחת מהן לא קיבלת במודע: הן הגיעו כלולות בחבילה. לחוליות הללו שמשתחלות בינך לבין האדם השני קוראים, בעגה המקצועית, מתווכי אמון; השם משנה פחות מהעובדה שהם שם, ושהם רבים.

יש דרך כנה לבדוק את כל זה: לעשות את זה על עצמך. ואתה לא צריך שניתן לך שום דבר. פתח את הדפדפן שלך, כתוב שלוש או ארבע מילים — משהו כמו «מה האינטרנט יודע על המייל שלי» — והרשת עצמה תציג בפניך את הכלים. הקלות הזו היא, בפני עצמה, חצי מהתשובה: אם אתה מוצא אותם בעשר שניות, כל אחד יכול למצוא את מה שאומרים עליך.

אנחנו לא מציעים לך רשימה משלנו, וזה מכוון. אם היינו נותנים לך אותה, היית צריך לסמוך עלינו: שבחרנו היטב, שהעמודים האלה ימשיכו להיות אמינים גם בעוד חמש שנים, ושמאחורי אף אחד מהם לא יעמוד — היום או מחר —

מישהו עם כוונות רעות. איננו יכולים להבטיח זאת לגבי עמודים שאינם בשליטתנו, ואנחנו מעדיפים לא להבטיח הבטחה שאיננו יכולים לקיים. זה, בדיוק, הנושא של המאמר הזה. אבל כשתחפש בעצמך יש לזה מחיר: מנוע החיפוש אינו מבחין בין לגיטימי למלכודת. קל מאוד להקים עמוד שמחקה כלי אמיתי, מבקש ממך את המייל ושומר אותו. או לפני שאתה כותב משהו באיזשהו מקום, כדאי לדעת איך לקרוא כתובת.

הערה — קרא את הכתובת לפני שאתה סומך עליה. עמוד מזויף יכול להעתיק גם את הפיקסל האחרון של עמוד אמיתי; מה שכמעט לעולם אינו יכול לזייף הוא את הכתובת שלו. לפני שתכתוב משהו באתר, קרא את שורת הכתובת, לא את העמוד. השם הקובע הוא זה שצמוד לשמאל של החלק האחרון (.il, .org, .com): bank-batuach.atar-muzar.top, הבעלים האמיתי הוא לא הבנק שלך, אלא atar-muzar.top. היזהר מאותיות שהוחלפו (0 במקום o), ממילים מיותרות, ממקפים במקומות לא צפויים ומסיומות מוזרות. המנעול ו-https רק אומרים שהחיבור מוצפן — לא שהבעלים ישר — גם לנוכל יש מנעול. והתוצאות הראשונות המסומנות כ«מודעה» נמצאות שם כי מישהו שילם, לא בגלל שהן אמיןות. כל אחת מהבדיקות הללו היא, בסופו של דבר, אותה שאלה: כמה אני סומך על הכתובת הזו, ולמה?

כשהגענו לכאן, כדאי לתאר את ההפך מכל זה: ערוץ ללא מתווכים. שני אנשים, לבדם על פסגת הר, מדברים. אין דוור, אין מרכזיה, אין שרת, חברה או מדינה באמצע. ובכל זאת, שים לב: גם שם האמון לא נעלם. אם אתה מספר סוד לאדם השני, אתה סומך עליו. אי אפשר להסיר את האמון הזה — ואין צורך בכך — כי זהו האמון היחיד שבאמת בחרת: אתה יודע על מי אתה סומך, ולמה.

מה שאין על ההר זה כל השאר. אף אחד באמצע. זה, ולא שום דבר אחר, הוא המודל היחיד שיכול להשתכפל בצורה כנה בעולם הדיגיטלי: ערוץ ישיר ממכשיר למכשיר, ללא שום דבר או אף אחד בדרך. זה לא מעלים את האמון — זה יהיה שקר — זה מעלים את המתווכים. זה משאיר אותך לבד עם האמון הבלתי נמנע היחיד, זה שכן בחרת. זוהי, אגב, הארכיטקטורה שממנה אנו כותבים עמודים אלה; אבל הטיעון עומד בפני עצמו, לא משנה מי בונה אותו.

או לא, אתה לא אנונימי, וכנראה לא תשוב להיות. אבל זו מעולם לא הייתה המלחמה החשובה. אי אפשר לחיות — או לגלוש — בלי לסמוך על אף אחד; מי שמנסה לעשות זאת אינו חופשי יותר, הוא פשוט בודד יותר. בגרות אינה חוסר אמון, שהיא צורה אחרת של תמימות. היא להיות בררן: לדעת למי אתה מעניק את האמון שלך, כמה, בתמורה למה, ובעיקר — לדעת מתי אתה מעניק אותו למישהו מבלי שהחלטת על כך.

כמעט שום דבר בחיים אינו שחור או לבן; כמעט הכל חי באפור שבאמצע, וללמוד לנוע בתוך האפור הזה הוא חלק גדול ממה שמשמעותו להפעיל שיקול דעת. החרג היחיד הוא מה שמגיע עשוי היטב מהיצרן: הדבר שמתוקף עיצובו לא מבקש ממך לסמוך על איש מלבד האדם שאיתו כבר החלטת לדבר. השאר — כל השאר — הוא שאלה של כמה, ועל מי.

הערת עורך: כאשר Cuadernos אלו נוקבים בשמות של חברות או מוצרים, זה לא כדי להאשים. אלו שבונים אותם עושים עבודה שמיליוני אנשים משתמשים בה ומעריכים אותה. מה שאנחנו מצביעים עליו הוא מבני — המודל, לא המותג. המותגים מופיעים כדוגמה כי הם אלו שהקורא מזהה.

מקורות וקריאה נוספת

- OSINT (מודיעין מקורות גלויים) — איסוף מידע מתוך נתונים שהם כבר פומביים; זו אינה חדירה לפרטיות או ריגול.
- Reglamento (UE) 2016/679 (RGPD) — על עיבוד נתונים אישיים, כולל צבירת נתונים שהיו פומביים בנפרד.
- רשומות ציבוריות (רשם חברות, בתי משפט, מקרקעין) — מקור לגיטימי ושופע של מידע אישי כמעט בכל אירופה.
- באותו אוסף: המחברות בנושא הצפנה מקצה לקצה ו«מה שחתימה לא יכולה לתקן» מפתחות את אותו רעיון מזווית אחרת.

← הקודם שחתימה לא יכולה לתקן

קריאות אחרונות

- [הרהור · 27 במאי 2026 מה שחתימה לא יכולה לתקן](#)
- [ניתוח · 26 במאי 2026 פרטיות אמיתית מול מדומה: השאלות שכדאי לשאול את עצמך](#)
- [ניתוח · 25 במאי 2026 Self-hosting כפרקטיקה מקצועית](#)

קחו את המאמר הזה אתכם לכל מקום שתצטרכו.

הקובץ יורד למכשיר שלכם. משם תוכלו לשמור אותו, לייבא אותו ל-Solo2 או לשתף אותו היכן שתרצו. Cuadernos לא מחליטה על היעד עבורכם.

חותם שעווה · SHA-256 97233380c8eab6754ec7e942ff1018ba58d4a6f55f23b4f194e1fc8e57b56ec3

[תכונות](#) [חדשות](#) [בלוג](#) [עזרה](#) [אודות](#) [צור קשר](#)
[שקיפות](#) [אימות](#) [פרטיות](#) [תנאים](#) [עוגיות](#)

· [Menzuri Gestión S.L.](#) פרסום של · Cuadernos Lacre
נכתב על ידי R.Eugenio · נערך על ידי צוות [Solo2](#).

אתר זה אינו משתמש בעוגיות. כל מה שהדפדפן שלכם טוען נכתב או מפוקח על ידינו ומאוחסן בשרתים האירופיים שלנו: מונה הביקורים האנונימי (Umami, באירוח עצמי) ומינימום ה-JavaScript הדרוש לבורר השפה ולהעדפת ערכת הנושא הבהירה/כהה שלכם, הנשמרת במכשיר שלכם עצמו. ללא משאבים מחברות חיצוניות, ללא עוקבים, ללא פרופילציה, ללא שיתוף נתונים. אם תרצו לעקוב אחרינו: [RSS](#).